

Végvári Gyula (1935-2013)

Az elmúlt évi Szilveszter szokásos vidám hangulatát az a szomorú hír keserítette meg, hogy Gyuszi barátunk elhagyta e földi világot. Így a továbbiakban már csak emlékeinkben élhet tovább. Ez alkalomból néhány gondolatomat, információmat, emlékeimet megosztom közös barátainkkal, ismerőseinkkel oldva a bennem, bennünk keletkező szomorúságot.

Ez alkalommal szakmai tevékenységét, eredményeit nem méltatom, mivel az megtalálható az interneten a következő linken: <http://vegvarigyula.atw.hu/>.

Leghosszabban a karcagi Gábor Áron (most Nagykun Református) Gimnáziumban töltött évek jutnak az eszembe, hiszen életre szóló barátságaink is itt kötöttek. A mindig kedves, mindig mosolygó, kiegyensúlyozott Végvári Gyuszit a matematika és fizika órák izgalmai ugyan jobban megviselték, mint az úgy elvárható lett volna, de ha művészetekről, színekről, formákról, egyáltalán kézzel fogható és alakítható anyagról esett szó csak szájtátva hallgatás jelentette a közreműködésemet. Iskolánk leány tanulóinak körében való népszerűségét, és sikereit sokan irigykedve konstatáltuk.

Az előzőekből következően az érettségi vizsgák izgalmain és eredményein túljutva természetesen más felsőfokú intézménybe való továbbtanulást választottunk, így szétváltak utjaink, de a kapcsolatunk továbbra is megmaradt. A választásának helyességét a további élete során elért eredményei maximálisan igazolták, hogy csak a Munkácsi Díjat említem, de számtalan alkotása nagyon hosszú időre garantálja hallhatatlanságát.

Élete legnagyobb sikerének és eredményének hűséges, mindenben megértő feleségének, Babának a megtalálását tartotta, aminek szinte minden találkozásunkkor hangot is adott, és aki az utolsó pillanatokban is mellette élte át a megváltozhatatlan drámát. Azon kívül Baba a bővebb társaságunknak is egy csodálatos egyénisége lett, és remélhetőleg a jövőben is az marad.

Annyira, egymásra leltek, hogy filmet lehetne forgatni életükről. A fiuk megszületése pedig teljessé tette boldogságukat. Fiuk pályaválasztása ugyan örömet jelenthetett számukra, hiszen a családi hagyományokat folytatja, de ez nem jelent egyikük számára sem könnyű boldogulást...

Az utóbbi együttléteink színtere az évenkénti érettségi találkozók, és a karcagi Öreg Diákok Baráti Körének összejövetelei voltak. Fogyatköző társaságunkban ahol Gyuszi is az egyik oszlopos tagot jelentette, a továbbiakban a "ráemlékezés" kategóriába soroltatott.

Utolsó találkozásunkat a nyári 60 éves karcagi összejövetelünk jelentette, ahol ugyan voltak testi bajokra utaló megnyilvánulásai, mint ahogyan szinte mindenkinek, de nem gondoltuk, hogy számára ilyen közel a vég. Megdöbbenő volt viszont az a megérzése, amikor legutóbb meghalt Oláh Sanyi sírjától távozóban kijelentette "Isten veled Sanyi, rövidesen találkozunk".

Ez sajnos be is következett, így nem marad más számunkra, mint hogy szomorú szívvel búcsúzzunk tőled, Babának és fiadéknak vigasztalódást kívánjak az osztályunk, a karcagi Öreg Diákok Baráti Körének és a magam nevében.

Veres János (egykori osztálytárs)